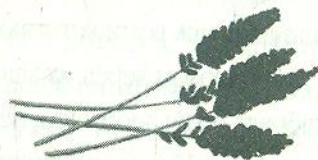

РОЗДІЛ 1

З листом у руці я розгублено вийшла з будинку. Не перевзулася у сабо, оскільки поспішала, тож улюблені рожеві туфельки з шовку просякли пізньою вранішньою рососою, що вкривала траву. Але все йшла, аж до високих дерев за лузком перед будинком. На ходу ще раз розгорнула зіжмаканого в кулаці листа, перевірити, чи він мені, бува, не примарився, чи не наснився, поки я дрімала у кріслі.

Ранок був прохолодний, з туманом і студеним вітром, що віяв з пагорба Пендл-гілл, тому попри сум'яття в думках я таки взяла плаща із закутка шафи. Мимохідь погладила Пака і зраділа, що руки не тремтять. Я не заплакала і не зомліла. Узагалі не зробила нічого особливого, хіба тільки згорнула прочитане так, як було раніше, і тихо спустилася сходами донизу. Ніхто мене не помітив, з усіх слуг на очі трапився тільки Джеймс, що сидів за столом у кабінеті, повз який я проходила. У голові промайнув здогад, що він, мабуть, теж прочитав

листа, бо дворецький нерідко розпечатує особисту пошту господаря, але я квапливо відштовхнула цю думку і вийшла через головний вхід.

Хмари нагадували кольором олив'яні глеки, з яких ось-ось полетять через край. Я швидко пішла травою до лісу. Розуміла, що допитливі очі слуг легко розглядять з вікон мій чорний плащ серед поля, але мені треба було подумати на самоті. У цій частині Ланкаширу земля зелена й вогка, а сіре небо — широке й безмежне. Зрідка майне слахах рудого оленячого хутра, або блакитна шийка фазана, і на цьому тлі око вихоплює їх швидше, ніж вони встигають щезнути.

Я ще не заховалася під покровом дерев, як відчула новий напад нудоти. Відблювавшись, підбрала поділ, щоб, бува, не забруднити спідницю, і витерла рота хустинкою. Пралі Річарда оббризкують носовички трояндовою водою. Я заплющила очі й кілька разів глибоко втягнула повітря, а коли знову їх розплющила, то відчула, що трохи полегшало. Довкола тріпотіли дерева, радісно щебетали пташки, тож не минуло й хвилини, як Готорп залишився далеко позаду. У цих краях наш будинок на галявині, вимуруваний із теплого золотавого каменю, впадав у вічі так само, як і я. Дім не міг заховати тебе від лісу, який неначе підбирався все ближче і який було видно з кожного вікна, а от ліс міг заховати від тебе Готорп. Іноді здавалося, що будинок і пуца грають одне з одним у хованки.

Я дістала листа, знову розгорнула його, розгладивши папір, що поймакався в маленькому, міцно стиснутому кулачку, і відшукала абзац, який мене приголомшив:

Ви можете легко визначити справжню природу небезпеки, яка загрожує вашій дружині, і як лікар та фахівець з питань пологів я, на превеликий жаль, вимушений донести до вас свою фахову думку: після огляду минулої п'ятниці тиждень тому я дійшов глибоко невтішного висновку, що вона не може і не повинна мати дітей. Надзвичайно багато залежить від вашого розуміння, що якби їй довелося ще раз народжувати, вона не переживе цього, а її земне життя добіжить кінця.

Тепер мене вже не було видно з будинку, тому не було потреби приховувати своїх почуттів. Серце шалено калатало, а щоки палали. Мене знову здолав напад нудоти, і я ледь не захлинулася, коли блювотна рідина обпекла язика.

Нудило вранці, удень і вночі, вивертаючи мене всю. Бувало, що й по сорок разів на день, а якщо тільки двічі, то я вважала, що мені поталанило. Від цих нападів на обличчі лопалися судини, залишаючи навколо очей тоненькі пурпурові прожилки, а самі білки забарвлюючи у червоний, як у диявола, колір. Препаскудний присмак у горлі тримався годинами, гострий і задушливий, як лезо ножа. Я не могла втримати в собі жодної їжі. Та й, зрештою, мені і їсти не хотілося, на превеликий жаль куховарки. Навіть мої улюблені марципани лежали широкими непокрайними плитками у коморі, а прислані з Лондона пуделка з льодяниками припадали пилом.

Три попередні рази мені не було так тяжко. А зараз я почувалася так, ніби дитя, яке росте всередині, намагається вибратися назовні через моє горло, а не між ногами, як інші, котрі давали знати про своє передчасне народження червоними струмками по моїх стегнах. Їхні позбавлені життя маленькі тільця наводили страх, і я дивилася, як їх загортають у полотно, наче свіжі хлібини.

— Недовго ж тобі судилося побути на цьому світі, бідолашко? — промовила минулого разу повитуха, витираючи мою кров зі своїх різницьких рук.

Чотири роки заміжжя, троє пологів, але й досі немає спадкоємця в дубовій колісці, яку мені подарувала мати, коли ми з Річардом побралися. Я бачила, що вона дивиться на мене так, ніби я їх усіх підвела.

І все ж таки я не могла осягнути розумом, що Річард знав висновок лікаря і просто дивився, як я гладшаю, ніби індичка в очікуванні Святвечора. Лист був запханий поміж кількома іншими папірцями, що залишилися після моїх попередніх трьох пологів, тож він міг

його й не побачити. Чи, можливо, вирішив, що краще приховати цей лист від мене? Раптом здалося, що слова самохіттю злетіли з паперу й обвилися навколо моєї шиї. Вони були написані чоловіком, ім'я якого ні про що мені не говорило, бо мене так скрутило, коли він приїздив, що я не запам'ятала про нього анічогісінько — ні його обмацувань, ні голосу, ні того, чи був він уважним.

Я не зупинялася перевести подих, і мої черевички вже були остаточно зіпсовані, наскрізь просякнуті зеленкуватою багниюкою. Коли один з них застряг у багні і я з розгону ступила ногою в панчосі на мокру землю, терпець мені урвався. Обома руками я зібгала того листа й щосили жбурнула геть, переживши коротку мить зловтіхи, коли він відскочив від дерева за кілька ярдів від мене.

Якби я не зробила цього, то не побачила б ані кролячої ноги за кілька дюймів від місця, де впав пожмаканий лист, ані кролика, якому вона належала, — чи принаймні того, що від нього залишилося, тобто понівеченої мішанини з хутра і крові, а потім ще одного, і ще одного. Мені доводилося полювати на кроликів, тож я бачила, що цих убив не сокіл і не яструб, бо птахи зазвичай роблять це без зайвої крові й одразу ж повертаються назад до господаря. Потім зауважила іще щось: поділ коричневої спідниці, який тягнувся по землі, підібгані коліна, а над ними — нахилену постать, обличчя, білий чепець. За кілька ярдів стояла навколішки і пильно дивилася на мене молода жінка. Вона сторожко напружилася всім тілом, як тварина. Убого вдягнена в домоткану сукню з грубої вовни без корсажу, тому я й не розгледіла її відразу серед усього того зелено-коричневого розмаю. З-під її чепця спадали кучері лляного волосся. Обличчя — видовжене й вузьке, великі очі такого незвичайного кольору, що це було помітно навіть на відстані — кольору золота, як у новеньких монет, але золота теплого. У її погляді було щось надзвичайно мудре, ледь не чоловіче, і хоча вона сиділа навпочіпки, а я стояла, на якусь мить мене пройняв страх, так ніби заскочили за чимось негожим саме мене.

у її руках теліпався ще один кролик і дивився на мене осклілим оком. Його хутро було вкрите червоними плямами. На землі біля спідниць жінки лежав розкритий грубий мішок. Вона звелася на ноги. Легкий вітерець скуйовдив листя і траву навколо нас, незнайомка ж із незворушним обличчям стояла наче закам'яніла. Тільки мертвий кролик легенько похитувався у її руках.

— Хто ти? — запитала я. — Що ти тут робиш?

Вона лише мовчки взялася запихати мертвих кроликів у свій мішок. Мій зіжмаканий лист яскраво білів посеред тієї кривавої бійні і, побачивши його, жінка на секунду зупинилася, а її довгі, закривавлені пальці застигли.

— Дай мені його, — гримнула я.

Підібравши листа, незнайомка простягла його мені, не сходячи зі свого місця, а я, зробивши кілька стрімких кроків, вихопила листок з її рук. Вона не зводила своїх золотавих очей з мого обличчя, і я подумала, що мене ще ніколи так прискіпливо не розглядали незнайомі люди. На коротку мить мені стало цікаво, якою вона бачить мене — у хатньому взутті, з одним черевичком, що застряг у болоті. Мое обличчя, мабуть, розпашілося від блювання, а білки очей вкрилися червоними прожилками. Від кислоти в роті мій язик затерп.

— Як тебе звати?

Вона мовчала.

— Ти жебрачка?

Вона похитала головою.

— Це моя земля. Ти без дозволу полюєш на кролів на моїх землях?

— На *ваших* землях?

Її голос, наче кинутий у воду камінець, зруйнував усю загадковість. Звичайнісінька сільська дівчина.

— Я — Флітвуд Шаттлворт, господиня Готорн-голлу. Це земля мого чоловіка. Якщо ти з Падігема, то маєш знати це.

— Я не з Падігема, — тільки й відповіла вона.

— Ти знаєш, як карають за полювання на чужих землях?

Дівчина оцінила поглядом мій цупкий чорний плащ, мідно-червону тафтяну сукню, що визирала з-під нього. Я розуміла, що шкіра у мене бліда, а чорняве волосся ще й надає їй землистого відтінку, і мені не подобалося, що про це довелося згадати через якусь незнайомку. Вона, мабуть, молодша за мене, проте вгадати, скільки їй років, я не могла. Її брудну сукню, здавалося, місяцями не чистили і не провітрювали, як і чеpecь, що набув кольору овечої вовни. За мить я глянула на її очі, і наразилася на спокійний і сповнений гідності погляд. Я насупилася і задерла підборіддя. Маючи зріст чотири фути одинадцять дюймів, я завжди була менша за інших, але залякати мене було непросто.

— Мій чоловік прив'яже тебе за руки до коня і потягне в магістрат, — сказала значно зухваліше, ніж збиралася. Вона мовчала, і тишу порушували лише шелест листя і шум гілля на вітрі. Я запитала ще раз:

— Ти жебрачка?

— Я — ніхто, — дівчина простягнула мені мішок. — Заберіть їх. Я не знала, що це ваша земля.

Дивна відповідь, тож я замислилася, що казатиму Річарду. Згадала про лист у руці. І стиснула його ще міцніше.

— Як ти їх убила?

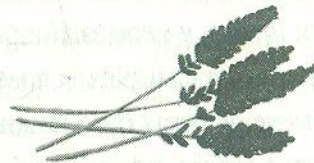
Вона пирхнула:

— Я їх не убивала. Їх убили.

— Як дивно ти говориш! Як тебе звати?

Я ще не договорила, як вона повернулася і помчала геть між деревами, наче коричнево-золотий спалах. Її білий чеpecь миготів між стовбурами дерев, а мішок за плечима метлявся разом зі спідницями. Ноги дівчини молотили землю, швидкі та спритні, як у звіра, і за мить ліс безслідно поглинув її.

РОЗДІЛ 2

Брязкання шкіряного пояса Річарда всюди випереджувало його власника. Мабуть, це давало йому відчуття влади — всі чули подзвін його грошей ще до того, як з'являвся він сам. Зачувши знайоме дзеленчання і кроки шеврових чобіт на сходах, я глибоко вдихнула і струсила гадану порошок із сорочки. Коли він зайшов, бадьорий і жвавий після поїздки у справах до Манчестера, я вже встала з крісла. Золота сережка у його вусі блищала, а сірі очі сяяли.

— Флітвуд, — привітався він, обхопивши мою голову долонями.

Я прикусила уста в місці, де він торкнувся їх поцілунком. Чи не зрадить мене голос, коли озвуся? Ми були в гардеробній, і він напевне знав, що я там. Тільки в цій кімнаті я почувалася, як удома, хоча у Готорпі до нас ніхто не мешкав. Завжди вважала, що дядечко Річарда під час планування будинку проявив себе як чоловік із напроцуд сучасними поглядами, коли додумався зробити спеціальну кімнату для одягання, хоча